

Forfatter: ?

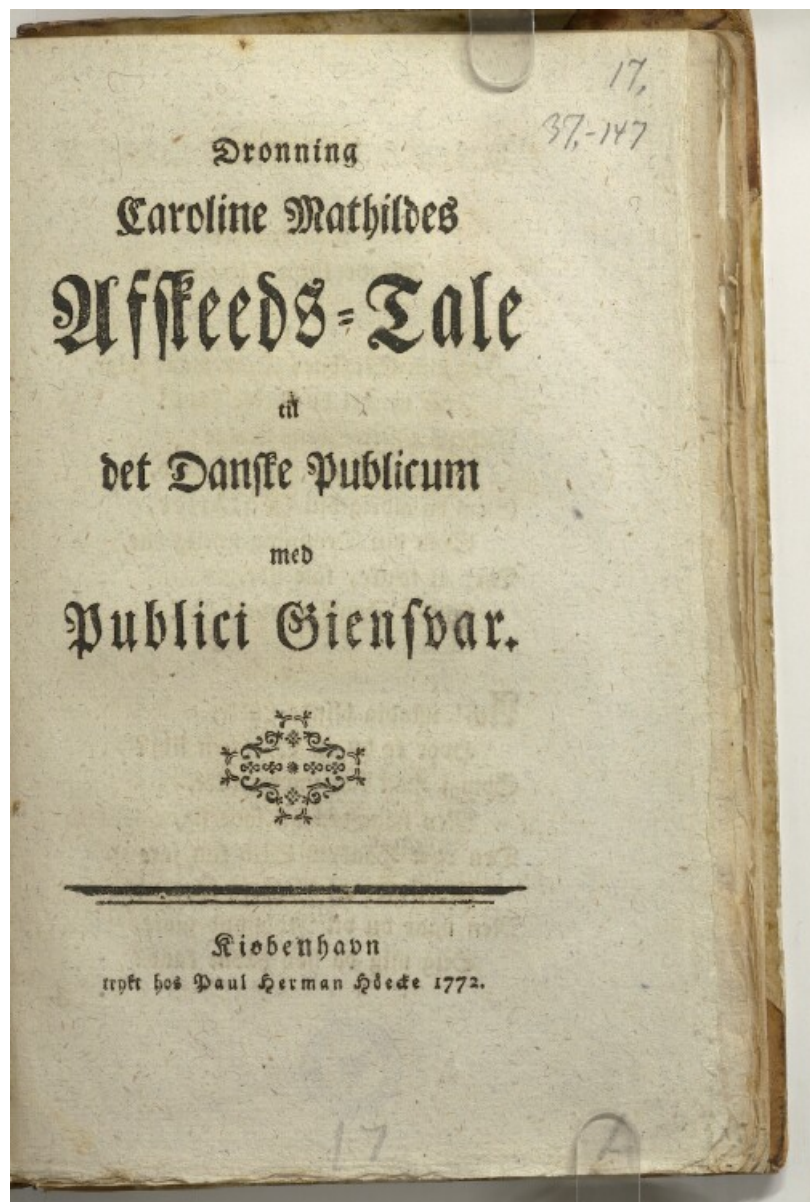
Titel: Dronning Caroline Mathildes Afskeeds-Tale til det Danske Publicum med Publici Giensvar.

Citation: ?: "Dronning Caroline Mathildes Afskeeds-Tale til det Danske Publicum med Publici Giensvar.", i ?: *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 5*, P.H. Høecke, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_005-shoot-workid2_005_017/facsimile.pdf (tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 5

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

Under Melodie:
Allerdeyligste Cliniene 2c.

1.
Jeg min Skiabnes Dom maae følge,
Faer nu vel du kjaekke Land!
Medens Oster-Soens Belge
Flyder ved din stude Strand,
Glem da aldrig din Mathilde,
Som din Dronning nyelig var,
Thi; at tænke, tale ilde,
Ingen Dansk vaneret har!

2.
Ach! ustadig blinde Lykke,
Hvor er du ey Stormen liig?
Som i Hast kan undertrykke,
Men naar den vil soye sig,
Den vort Haabets Skib kan fore
Uforskylde til Dnskers Strand,
Men naar du vil Modstand giore,
Siig mig da hvo havne land?

3.

3.

Du ey blot de ringe driller
Med en u-indskrænket Bøld,
Men du mellem høvert og spiller
Med et kronet Hoved Bøld;
Høghed, Purpur, Kronens Ære,
Thronens Tryghed, Sceptrets Magt,
Kan ey selv befriet være,
Naar du kun har Dommen sagt!

4.

Jeg maae selv et Vidne blive
Paa hvor Høghed tumles om,
Ekiabne! skal jeg det vel skrive
Ene paa din strange Dom?
Eller mon man forarsager,
Dg selv Ekiabne skaber sig,
Men kun til Undskyldning, klager,
Dg beraaber sig paa dig?

);(2

5.

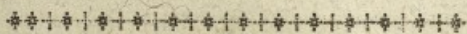
5.

Enten Skiebne eller Lykke,
Eller jeg er Uarsag selv,
Det mit Hierte dog kan trykke,
Jeg maae sige dig Farvel!
Naar jeg kun et Blik vil sende
Til min fordums Værdighed,
O! da maae jeg ret bekiende:
Stælen gruer sig derved!

6.

O! Farvel Du Nordens Hæer
Og forlad hvad jeg har brudt!
Jeg ey Din kan meere være;
Ulyksalige Minut!
Som for ævig mig har fället,
Ædle Danmark! fra dig,
O! naar denne Storm er stillet,
Lænk dog end Engang paa mig! —

Pu

Publici Gienfvar.

Under samme Melodie:

I.

D! vor Dronning, vor Mathilde,
D! Din Afſceed gaaer os nær,
Blev Du her ſaa langt vi vilde,
Var Du ævig blevet her!
Kan Du ey vor Dronning være,
Vi erindre dog Du var;
Redrighed ſkal ey vanære
Den Dig Cengang lydet har!

);(3

2.

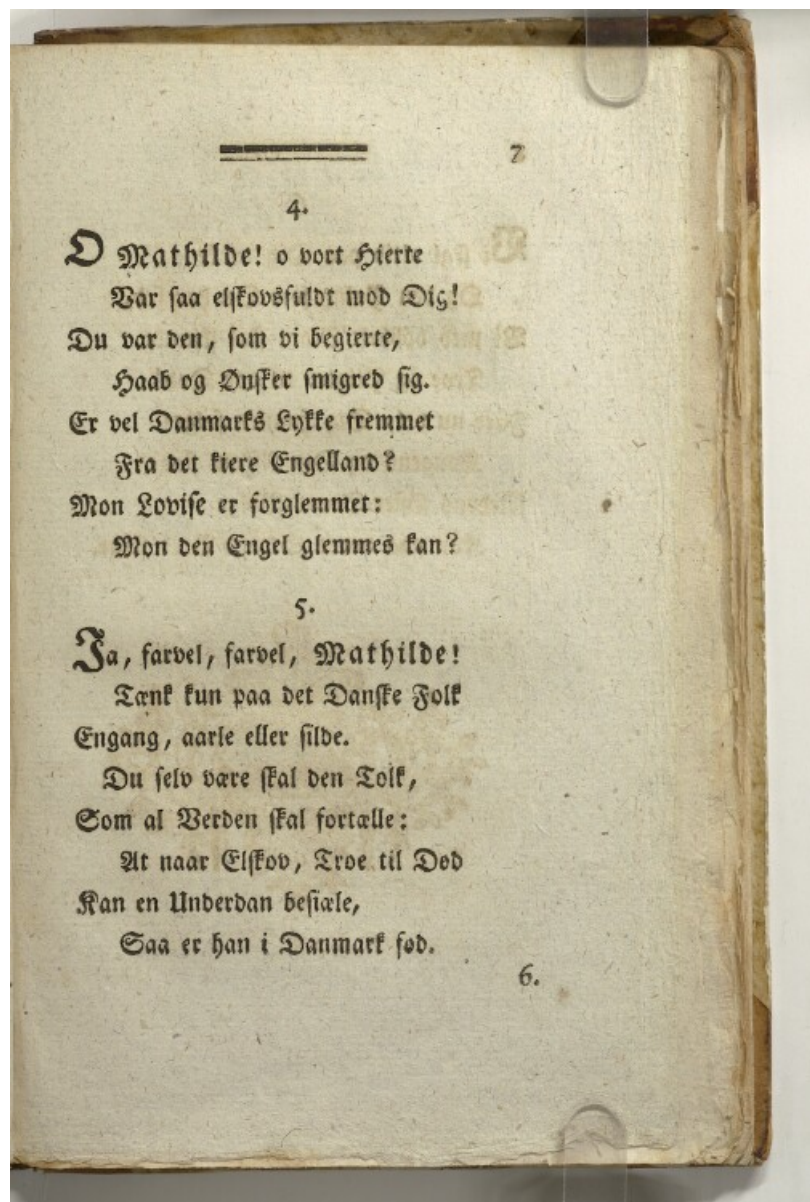
2.

Skiont den blinde Lykkes Vælde,
Og den grumme Skiebnes Dom,
Kan saa let et Eeder falde,
Som en Nalle kaste om,
Dog er Skiabnen for det meste
Folger af vor Giernings Plan;
Vælges viiselig den beste,
Skiabnen intet virke kan.

3.

Giennem Skyen selv frembryder
Glimten af Din Vres Soel!
Skiont Du ey som Dronning byder
Paa den Danske Konge-Stoel,
Vi den Tid dog ey forgiette,
Da Du elsket derpaa sad;
Og vi skal med Flid udsette
Det, som kun opvækker Had.

4.

4.

D Mathilde! o vort Hierte
Var saa elskovsfuldt mod Dig!
Du var den, som vi begierde,
Haab og Dyrker smigred sig.
Er vel Danmarks Lykke fremmet
Fra det fiere Engelland?
Mon Lovise er forglemmet:
Mon den Engel glemmes kan?

5.

Ja, farvel, farvel, Mathilde!
Tænk kun paa det Danske Folk
Engang, aarle eller silde.
Du selv vare skal den Dolk,
Som al Verden skal fortælle:
At naar Elskov, Troe til Død
Kan en Underdan befiale,
Saa er han i Danmark fød.

6.

Vi skal altid paa Dig tænke
Og den Prins som Du har fød,
Vi med dobbelt Maal skal skienke
Troe og Pligter til vor Død!
Faer nu vel, Dig Himlen følge!
Kongens og Din Ulfom staae
Medens Oster-Soens Bolge
Kan paa vores Strand-Bred slaae.

